

Prædiken til 1. søndag i advent

Luk. 4, 16-30

Ligesom for jøderne, der sad i synagogen i Nazaret hin dag, er det *til at begynde med* overordentlig glædeligt og løfterigt for os at høre, at nu i dag begynder med det ny kirkeår et *nådeår* fra Herren. Det er da bestemt ikke noget at kimse ad. Det ta'r vi da gerne imod.

Men så kan det også ske, at vi tænker midt i al den suppedas, vi sidder i – globalt, europæisk, nationalt, regionalt, kommunalt og privat – at det kan han da sagtens sige, vor Herre, men hvem er han egentlig, at han tør love så meget? Hvem bildte han sig egentlig ind, at han var? En mand, der levede for mange år siden i ca. 30 år, hvoraf kun nogle ganske få år udgjorde hans offentlige virke. Var det ikke alt for store ord?

Jo, det syntes de jo i Nazarets synagoge, og dybt provokerede jog de ham derfor ud af byen. Det lykkedes ikke folkene i Nazaret at dræbe Jesus ved den lejlighed, hvad de ellers havde til hensigt – ”men det lykkedes dem at dræbe det håb, han kunne have tændt i dem” (Peter Madsen i tegneserien Menneskesønnen)

Ja, vor Herre gik endda sådan til yderligheder, at han sagde, at *i dag*, lige nu, er dette løfte gået i opfyldelse.

Og bifaldet bruste,
men stilnede brat –
en flamme, der døde
i vantroens nat (DDS 146, 4)

For dét er for groft; dét er ikke til at bære. Netop dér, hvor man sidder fast i fattigdom og nød og ulykke, af hvilken som helst art det så er, og virkelig kan se, at nu sidder man altså fast, dér er det da stik imod al rimelighed at tale om, at i dag er nådeåret en virkelighed – at nu er glædens tid inde. Glædens tid er jo netop nu forbi.

Tit trænger vi ud til
den yderste kant
det ord, som er saligt,
det ord, som er sandt

skrev Jørgen Michaelsen, tidligere sognepræst i Øster Alling, for 48 år siden i den salme, som jeg også nævnte et vers af for et øjeblik siden.

Tit trænger vi ud til
den yderste kant
det ord, som er saligt,

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 303. 116. årgang
November 2015
ISSN 0901-2214

det ord, som er sandt.

Vi gør det – ikke fordi vi ikke bryder os om det opløftende ord, men fordi vi har det så tungt ind imellem, at vi ikke rigtig synes, at der kan tales om nåde og glæde lige her og nu.

Men vor Herre siger alligevel og igen og igen: *Nu*, i dét du står midt i, dér *er* nådeåret. Du *er* jo i livet, Gud gav dig, også hvor ulykkerne tårner sig op – og jeg er hos dig med al min kærligheds rigdom: Jeg skænker dig intet andet end nåden. Jeg skænker dig intet andet end syndernes forladelse. Jeg skænker dig intet andet end mit liv, sat til for din skyld på korset, for at du dog skulle fatte, at mit komme til dig er dit liv. Det *er*, dit liv, i alt det, jeg sagde og gjorde og var – og med dén nåde, som alt det, jeg sagde og gjorde og var, udtrykker, får du frihed til at kæmpe med din nød og din ulykke i stedet for at være krummet ind i dig selv af den. Du får syn for noget, du før var blind for; at du har en nådig Gud, en kærlig magt bag livet og i livet – og altid havde det, også da du ikke skønnede på det. Og du bliver blind for alle små og ligegyldige kævlerier og fortrædeligheder. Ja, vor Herre gi'r os frihed til at være dem, vi er – gør det legitimt at være fyldt af sorg og galskab – den ufuldkomne dag gør han til den rigtige dag. Den er ikke en spilddag på vejen til rigtige, gode dage, der engang skal komme af sig selv. De kommer kun, hvis vi *gør* dem til gode dage, det vil sige, vælger at tage imod dem som en rig og god gave til os. Og modet og kræfterne til at sørge for dét, det er dét, vi i det nye kirkeår skal hente i kirken i vor Herres ord, i

dåb og nadver, og så skal de nok komme – pø om pø – de nye, *gode* dage. Her oplives vort håb, som vor Herre har tændt i os.

Vor Herre vil komme til os, uanset hvem vi er, og hvad vi forventer. Han taler sit ord og

... myndigt og sagte
som morgens gry
det tænder sin flamme
iblandt os på ny.

Han vil komme på *sin* måde – ad sin underlige retfærdigheds vej – og gøre året til et nådeår, og som et sådant skal vi se det og møde det. Vi skal af ham have åbnet vore sanser for ”alt skønt og stort herneladen”, og vi skal værne om alt dette skønne og store af alle vore kræfter.

Kristendom er ikke skæbnetro. Vi har ikke lov at sige om alle mulige hændelser, at det er nu Guds vilje. Gud gi'r os nemlig frihed til at synge klagesange og gi'r os luft for det, der smerter. Og på den måde går gassen af ballonen. En indestængt sorg og smerte får lov til at slippe ud, ved at vi får lov til at være dem, vi er, og på den måde får tid til at modnes og bære frugt.

Guds vilje er viljen til liv. Gud skænker glæde, frihed og syn for det skønne og store, og gør det måske allerstærkest, når det sættes i relief af de ulykker, den nød og de fejlgreb, der dagligt finder sted imellem os. Gud ”har sendt mig”, siger vor Herre med Esajasbogens profeti, ”for at bringe godt budskab til fattige, for at udråbe frigivelse for fanger og syn til blinde, for at sætte undertrykte i frihed, for at udråbe et nådeår fra Herren”. Og i dag er det gået i opfyldelse.

Med den tro skal vi møde hver dag med ligegyldig hvad den bringer. Møde den som Guds gode gave til os. Det er ikke det samme som at sige, at alt er Guds vilje, for vor vilje har sandelig også rigeligt at sige. Men det betyder, at vi skal tage kampen mod det onde, det forkerte, op hver eneste dag. Vi skal ikke sætte parentes om visse minusedage og vente på de gode dage, hvor hver dag er en lige god og fin gave fra Gud; og der skal leves hver en dag, som var det den sidste, hvad den jo meget vel kan være. Enhver *hændelse* er ikke Guds vilje. Men hver *dag* er Guds gave. Og hver eneste dag vil han ved sit ord, der kommer til os i Jesus Kristus, lade ”rejse sig det faldne mod, rinde let uroligt blod”. På dét ord lader han frygt og sorg forsvinde.

Herren kommer, Gud med os!

Troen på *ham* bier.

Byde vil han *Fjenden* trods
som sit folks befrier. (DDS 78,3)

Jo, der *er* fjender, og fjender er og skal være alt og alle, der byder livet imod; byder kærligheden imod. Mod dem ruster han os til kamp ved at give os mod på dét, der er livets mening: at virke glæde. Glæde, der kommer fra en, og glæde, der kommer til en. Inspirationen til at virke glæde får vi af den glæde, som virkes i os. Af andre mennesker og af Gud, som vi har lært ham at kende gennem hans Søn. Det er en glæde, som vi skal lære at tage imod. Glæden til en skal man faktisk have øje for. Og meget ofte kommer den til os på tværs af vore forventninger og gør sin gerning iblandt os, så der måske fra os kun-

ne udgå lidt glæde til andre, og sådan at både de og vi selv kan få andet at høste end dommen over en – det man selv sår.

Guds glædelige budskab kommer til os

med Ånd, som er Himlens,
det byder *os* trods,
Guds frelse og glæde
forkynder det os.

Det er vel nok godt, at det er sådan. Og det er det, der er nådeåret.

Amen

Jannik Bojsen-Møller

fhv. valgmenighedspræst i Holstebro

Salmer:

733, 74, 84, 78, 108; 4-5, 146

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk